

[Indenrigsministeren.]

i Frederikssund, som indenrigsministeriet har modtaget i begyndelsen af april måned, og som er tiltrådt af hovedstadsrådet, som rigtigt refereret af hr. Jørgen Jensen, skyldes det, at hovedstadsrådet endnu ikke er færdigt med arbejdet med den overordnede sygehusplan, som det, ligeledes i henhold til sygehusloven, påhviler rådet at udarbejde. Den overordnede plan er ifølge sygehusloven tænkt at skulle være den ramme, inden for hvilken den øvrige sygehusplanlægning i hovedstadsområdets sygehuskommuner skal foregå. Jeg har forklaret disse synspunkter over for repræsentanter for Frederiksborg amtsråd, og jeg kan ligeledes oplyse, at jeg har indkaldt til et møde i indenrigsministeriet med samtlige hovedstadsområdets sygehusmyndigheder, hvor jeg bl. a. vil orienteres om, hvor langt man er nået med den overordnede sygehusplan.

En af grundene til, at jeg har indkaldt til dette møde, er, at jeg vil vide noget om, hvilke planer man har i det øvrige hovedstadsområde om nedlæggelse eller udtynning af sygehusvirksomhed, idet meget tyder på, at man er ved at få lidt vel rigeligt med sygehussenge i hovedstadsområdet, Frederikssund undtaget.

De synspunkter, som jeg har givet udtryk for, må ikke opfattes således, at jeg er imod, at man fornyer sygehuset i Frederikssund, men når sygehusloven har pålagt ikke blot de kommunale myndigheder, men også indenrigsministeren at påse, at der finder en overordnet sygehusplanlægning sted i hovedstadsområdet, ser jeg det som min opgave så vidt muligt at undgå, at man langs ad vejen godkender alt for mange enkelt-dispositioner, således at den overordnede sygehusplan blot bliver en slags efter-rationalisering af allerede truffne beslutninger.

Jeg troede, at hr. Jørgen Jensen ville indrømme, at hvis han sad i mit sted, ville han bede om de samme oplysninger.

Må jeg så endelig tilføje, at jeg har ikke sagt nej til Frederikssund. Jeg har heller ikke på nuværende tidspunkt sagt ja, men jeg kan i hvert fald sige, at jeg er positivt indstillet, men mener, at der skal lige gå nogen tid, indtil jeg har lidt klarhed over, hvornår jeg med rimelighed kan sige ja til Frederikssund sygehus.

Jørgen Jensen (DKP):

Vi er meget enige om, at vi skal ikke sætte sygehusbyggeri i gang alene af hensyn til beskæftigelsen. Når jeg nævnte det med beskæftigelsen, var det for at understrege, at vi er i en situation, hvor man ikke behøver at holde igen på nødvendige byggerier, fordi der ikke er arbejdskraft til rådighed; det var sådan set blot det, jeg ville nævne. Der er vi altså enige.

Men det, som jeg også prøvede på at understrege, var, at der her er et behov, som ingen bestrider, og det gjorde ministeren heller ikke. Der er altså et stort behov for at udbygge sygehusvæsenet i Frederiksborg amt.

Jeg kan godt acceptere, at der skal være plan i et sådant byggeri, og at man skal tage et overordnet hensyn til, hvordan det i øvrigt ligger med sygehuspladser.

Når vi stillede spørgsmålet, er det for at presse på, fordi det, vi har fået oplyst, er, at man i Frederikssund mener, at sagen har trukket alt for længe ud først med henvisning til hovedstadsrådet, som vel skulle være den overordnede instans, som skulle sikre, at der var en koordinering af dette byggeri. Det har taget meget lang tid at få sagen igennem hovedstadsrådet, og det har mange andre årsager, som jeg ikke skal komme ind på. Men når man så er blevet enige i hovedstadsrådet og man har nedskåret sengeantallet på sygehuset fra 360 til 180 senge, ja, så føler man ganske naturligt lokalt, at nu er der taget det overordnede hensyn. Vi får altså kun et halvt så stort sygehus, fordi vi skal tage hensyn til andet byggeri. Det er årsagen til, at jeg mener, at så må ministeriet ikke være den instans, som sinker det, men som sætter det i gang hurtigst muligt.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg må sige til hr. Jørgen Jensen, at det er somme tider en ministers lod at tage øretæverne for det, man lokalt er utilfreds med, men jeg tror også, hr. Jørgen Jensen har opfattet min indstilling. Det, jeg gerne vil vide lidt om, er, hvordan det i øvrigt ligger i hovedstadsområdet. Jeg kan ikke bare lade syv og fem være lige. Jeg synes nok, at jeg ret tydeligt har sagt, at min sympati er egentlig til stede, men der er visse forudsætninger. Så må jeg indrømme, som hr. Jørgen Jensen sagde, at sagen har været behandlet